

Tuần Báo Vô Vi

17 tháng 4 năm 2011

Số 25

Email: tuanbaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hàng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Làm sao niệm Phật trọn lành được ?
- 2) Những người tu nửa chừng chán thì sao ?
- 3) Nhiều người thiền cảm thấy điên rồ rút nhứt cả trước trán là sao ?
- 4) Tu để sửa mình hay là muốn tu để làm Thầy ?
- 5) Những người có tâm đạo hướng về Bé, Bé có nhận được không ?
- 6) Có người tham dục bất tín, tạo ra một kiến hai quê thì sao ?
- 7) Những sự tranh chấp tạo địa vị ở trần gian là gì ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 4 tháng 10 năm 1992 1) Hỏi : Làm sao niệm Phật trọn lành được ? Đáp : Thưa, niệm Phật trọn lành là tạo được một kỳ công cho chính mình. Luôn luôn nhớ nguyên lý Nam Mô A Di Đà Phật còn hơn là nhớ người yêu ở trần gian thì mới mong thức hòa đồng khai mở, xa gần sẽ thông cảm hết, thật sự phát triển tâm linh, hướng thượng dễ dãi, thật sự giải bỏ nghiệp tâm, không còn tranh chấp vô lý nữa, hợp thời thăng hoa tiến hóa theo chiều hướng vô sanh linh hoạt thanh nhẹ. Diễn tâm trung tim bộ đầu phát sáng, lượng từ bi khai mở, nung nấu sự tha thứ và thương yêu, độ tha tại trần, tâm đạo tràn đầy sáng suốt. Kệ: Khai triển quang minh tự tiến tăng Cảm thông đời đạo trí minh phân Thiên đàng thanh nhẹ ta tu tiên Giải bỏ trần tâm xét xét phân.	Ngày 5 tháng 10 năm 1992 2) Hỏi : Những người tu nửa chừng chán thì sao ? Đáp : Thưa, những người tu nửa chừng chán là vì niệm Phật không đều, tâm hướng ngoại không nuôi dưỡng tự lực, bán tín bán nghi, thiếu sự trung thành với chính mình, vọng tưởng muốn tức khắc đến thiên đàng, quên đi khả năng xây dựng và tạo lập một kỳ công tiến hóa. Quên đi sự bằng lòng dần thân ở lúc ban đầu, cảm thấy lùi dễ hơn tiến, động dễ hơn tĩnh. Động là rơi địa ngục, tĩnh là giải thoát, hướng dục là sa đọa chậm tiến. Kệ: Mơ mộng bơ vơ tánh đảo điên Không tu khó thoát tạo thêm phiền Lao xao động loạn tâm không định Khó khổ tự giam sống khó yên.
Ngày 6 tháng 10 năm 1992 3) Hỏi : Nhiều người thiền cảm thấy diễn rút nhức cả trước trán là sao ? Đáp : Thưa, vì người hành pháp không đúng, làm Pháp Luân Thường Chuyển quá mạnh, niệm Phật quá nhanh, ăn mặn quá nhiều, độc tố xông lên óc, mắt mờ, trí không mở, sáng tạo những điều chống lại pháp đang hành, tạo thêm khổ cho tâm thân, cuối cùng tâm không ổn, óc không yên, mang tiếng tu mà thiếu tu là vậy. Hướng ngoại tìm kim luật, mất ý nghĩa truy tầm chơn kinh vô tự, suốt kiếp không ngộ được nguyên lý vô sanh, tự cao tự đắc vớ vẩn trong một từng trời không tiến. Kệ: Tạo khổ không hay rất khó yên Giam tâm một chỗ không đường tiến Ý thức Trời cao khó tạo duyên Trí tâm lẫn quẩn lại thêm phiền.	Ngày 7 tháng 10 năm 1992 4) Hỏi : Tu để sửa mình hay là muốn tu để làm Thầy? Đáp : Thưa, tu để tự sửa, nhiên hậu mới ảnh hưởng được người khác, nếu tu thiền theo Vô Vi để làm Thầy những người kế tiếp là sai, lợi dụng tâm đạo của những người tu Vô Vi là sẽ bị đọa địa ngục, phần hồn sẽ đau khổ ở tương lai. Nhìn hành động là sẽ biết được tương lai. Muốn học Phật mà không chịu hành, thì chẳng bao giờ có kết quả, chỉ lo ăn ngủ thì sẽ thành Phật lười biếng, không khác gì con vi trùng trong xã hội loài người, sống trong ý lại mà tưởng làm là đã đắc đạo, không quán thông lấy chính mình làm sao hiểu được đạo, dựa trong sự tham muốn tiền bạc và địa vị mà khổ! Kệ: Thực hành quán cải niệm Nam Mô Cải tiến tâm linh tự thức vô Chiếu Đắt màn Trời tâm tự tạo Tĩnh Trời cao đẹp chẳng thêm vô.

Ngày 8 tháng 10 năm 1992 5) Hỏi : Những người có tâm đạo hướng về Bé, Bé có nhận được không ? Đáp : Thưa, Bé thường nhận được những câu hỏi cần thiết cho tâm linh, Bé phúc đáp tức khắc bằng ý diễn thiện lành truyền cho hành giả tự thức. Cho nên bạn đạo muốn kiểm chứng, nên đọc cho kỹ Mục Bé Tám, sẽ thấy rõ hơn. Kệ: Tâm linh thắc mắc chuyển tâm lành Đào sâu nguyên lý tự đạt thanh Vọng động thiếu hành tâm thắc mắc Bình tâm học hỏi lý vô sanh.	Ngày 9 tháng 10 năm 1992 6) Hỏi : Có người tham dực bất tín, tạo ra một kiếng⁽¹⁾ hai quê thì sao ? Đáp : Thưa, người tham dực tự lường gạt lấy chính mình, không minh chánh, tâm tư lúc nào cũng oằn oại và không lối thoát. Đối với người tu thì cũng là một cơ hội dứt khoát duyên tình tại thế, hướng về con đường tu học tinh tấn hơn, không còn lưu luyến và tiếc uổng tình đời nữa, trụ tâm thẳng hoa hướng về phần hồn mà tu sửa ăn năn hối cải. Kệ: Cảnh đời điều luyện dồi mài tâm Tha thứ thương yêu thức truy tâm Văn minh đời đạo diu tâm tiến Quán khổ thông tâm chẳng tạo lầm.
Ngày 10 tháng 10 năm 1992 7) Hỏi : Những sự tranh chấp tạo địa vị ở trần gian là gì ? Đáp : Thưa, nó cũng là cơ tiến hóa của tâm linh, đòi hỏi mưu mô đủ điều, thành bại cũng phải ra đi với hai bàn tay không, cuối cùng giờ phút lâm chung cũng phải bị đau khổ theo luật nhân quả. Cho nên ở trên đời này làm quan mưu lợi lường gạt đủ điều, cuối cùng gia cang bất ổn, hồn xác không yên trước khi chết! Luật Trời có trước luật đời, người lường gạt luôn luôn phải gánh chịu hậu quả không tốt. Kệ: Nhốt tâm không tiến lại bản thân Trí độ không minh khó xét cân Ai tiến ai tu ai tự đạt Hồi tâm thanh nhẹ chẳng cần cân.	

¹ Kiếng: Cảnh. (Biến dạng vì phạm húy với tên hoàng tử Cảnh, con vua Gia Long.)

Duyên Tình Tâm Đạo (tiếp theo)

...
Tất cả chúng ta đây, xuống đây học hỏi. Bây giờ, các bạn xem hoa quả vạn vật đều đang học hỏi và trong chu trình tiến hóa hết. Có sự khắc nghiệt của thời tiết, có sự khắc nghiệt của nhơn quần, có sự di chuyển rõ ràng, các bạn có kẻ thích ăn chay, người thích ăn mặn, đó là di chuyển những linh điền của giới hạ trí, nó được nhẹ thì những phần đó nó sẽ tiến hóa và sự tri giác nó cao siêu hơn, mà người đó nặng nó sẽ bành trướng có hạ giới. Cho nên, chúng ta tu thết rồi, các bạn phân rõ hạ trung thượng rõ ràng. Phần hồn đang chịu trách nhiệm với cái cơ thể này, bạn có thể dùng cái sáng suốt là phần hồn đó để chỉ huy cái cơ tạng này làm việc, tay chân này phải làm việc phục vụ cho bạn bất cứ giờ phút nào bạn muốn và nó phải làm để nó lập hạnh và tiến hóa. Chớ không phải các bạn nói tôi tu tôi đắc pháp rồi tôi ngồi một chỗ, tôi không làm việc, tôi không giúp đời, tôi không này kia kia nọ, cái đó các bạn còn ngu thêm.

Còn tu ở đây là phải làm việc, bạn phải đem sự sáng suốt và điều dắt những cái sự tâm tối trong cơ tạng các bạn từ từ chỉ các bạn phải làm việc. Làm việc để nó chi? Để nó thăng hoa và nó nhẹ, nó ý thức rõ, nó thấy rõ nó tự hào nó làm được cái này, cái kia, cái nọ. Rồi từ cái tự hào đó cái tư tưởng nó mới được thăng hoa thì nó đồng thanh tương ứng đồng khí tương cầu. Chủ nhơn ông làm bao nhiêu thì cái cơ tạng tay chân nó phải làm việc bấy nhiêu. Chớ người Vô Vi này không có phải làm biếng ngồi một chỗ mà tu hoài được đâu, phải làm, tự nhiên nó bắt buộc các bạn thiền tới giờ nào rồi có cái sáng kiến, không biết cái này cũng làm cái kia, phải có công việc làm suốt ngày các bạn không có bao giờ lười biếng được. Bởi vì chúng ta căn bản là tiêu diệt cái bản tánh lười biếng và chữa trị dứt khoát cái lười biếng, không còn cái lười biếng trong nội tâm nội tạng nữa phải giải quyết cho kỳ được.

Cho nên, cái phương pháp này nó rất hữu ích cho cơ tạng từ hữu vi đi tới vô vi, bạn lo sửa bộ đầu, óc, tay, chân này kia, ngũ tạng sạch sẽ để bạn vun bồi cái sáng suốt ở bên trong và rước sự sáng suốt ở bên trên nữa hòa cảm với sự sáng suốt ở bên trên thì càng ngày cơ cấu của các bạn được nhẹ và nói rộng

ở trên thượng đỉnh cõi mở, nhẹ nhàng đi trong tình thương đạo đức thì cái phần nào mà đưa đến bạn thì bạn thấy cái sự tối tăm của họ còn bị nghẹt thì mình phải dùng cái thanh tâm để mình độ cho họ để họ hóa giải. Người nào mà tới kích động chúng ta là họ đang bị kẹt. Nếu mà họ hiểu họ, họ không có hại mình được. Bởi vì họ chưa hiểu họ thì họ làm sai. Đó, ngay trong gia cang con cái mình cũng vậy; nó chưa hiểu nó thì mình phải tha thứ nó và để dùng cái hành động của mình để ảnh hưởng nó. Một ngày nào đó nó sẽ trở về với nó và nó hiểu nó thì lúc đó không còn sự vọng động ở xung quanh chúng ta. Mà muốn dẹp được sự vọng động ở xung quanh chúng ta thì chúng ta phải sáng suốt và không động thì mới dẹp được.

Cho nên, các bạn đã có cái phương tiện rất tốt là có cái pháp này hành, cứ nắm đó mà hành. Nhiều người nói tôi nghe ông Tám nói hay mà tôi làm bảy tám tháng không thấy gì. Bảy tám tháng đó là được bao nhiêu giờ mà vọng động các bạn còn rước thêm bao nhiêu. Khi mà công phu này thì nó đánh nhiều câu hỏi nghi ngờ có phải vậy không? Có phải vậy không? Có phải vậy không? Có phải vậy không? Là trong vọng động mà thôi. Rồi chừng nào các bạn giải thông được rồi, nó ổn định các bạn thấy. À! Tôi đã làm cho tôi tiến hóa, không phải ông Tám làm tôi tiến hóa. Lúc đó, các bạn mới thấy chính tôi tự lực cánh sinh, tự tôi khai thác để tiến lên, tôi hòa đồng với bên trên, tôi chỉ nhờ cái ảnh hưởng đó thôi, chớ không có ông đó làm gì cho tôi hết thì tự nhiên tôi sẽ đi tới kết quả tốt. Còn ý lại hoài, ý lại hoài làm sao có. Trong lúc bạn vọng động mà bạn kêu tôi thì tôi đứng trước mặt bạn cũng không có thấy được. Trong lúc tôi đang nói pháp đây mà tâm bạn động loạn bạn đâu có nghe được lời nói sâu sắc và hóa giải ngay con tim trần tục của các bạn. Nếu các bạn vọng động các bạn đâu có thừa hưởng được cái phần thanh đó.

Cho nên, tôi mong rằng các bạn có thiền, có tu, có sửa, tự giác, sửa lấy mình để hưởng cái sự thanh cao đó. Không sửa lấy mình thì các bạn có đi tới đâu, cúng bao nhiêu, lạy bao nhiêu rồi cuộc các bạn không bao giờ được một kết quả gì hết, phải tự hành

mới thấy, phải tự giải mới tiến. Còn không bao giờ mà khi không mà nó xuống cho mình được. Bởi vì tại sao? Tại mình ngu muội mà mình kêu người khôn ngoan tới nói cho mình nghe rồi cuộc cái ngu muội của mình chưa giải tỏa được làm sao thâm nhập được cái sự khôn ngoan nhẹ nhàng ở bên trên. Cho nên mình phải giải tỏa cái đó rồi mình mới hưởng cái kia, cái đó cái căn bản. Khi mà các bạn giải tỏa được cái sự ngu muội của mình rồi thì mình thấy mình hưởng triền miên giờ phút khắc nào mình ở các nơi các giới trong tình thương không động và nó trôi chảy trong nội tâm chúng ta bất cứ giờ phút khắc nào, luân lưu trong huyết quản của chúng ta trong sự nhẹ nhàng và giúp đỡ chúng ta tiến hóa từ phút, từ giây.

Rồi từ đó về sau từ hành động một của các bạn, một ngón tay bạn chỉ ra bạn cũng thấy là có thể cắt nghĩa ra một tràng pháp. Một bước của bạn cũng là trong giá trị của trong cần khôn và phân tách rõ là chơn lý. Bởi vì, bạn thiếu thanh tịnh đâu có nghe sự di chuyển trong cơ tạng các bạn và đâu có nghe và đâu có nhận thấy được sự chỉ huy ứng động của cái hào quang để chuyển giải cơ tạng các bạn. Đi để làm gì? Ngồi để làm gì? Thường thức để làm gì? Nghe để làm gì? Nói để làm gì? Những cái đó các bạn cũng chưa thấy cái thực chất của các bạn nữa. Các bạn phải thanh tịnh rồi các bạn thấy thực chất của các bạn đã và đang làm gì. Các bạn sẽ nằm ngay vô trong chơn lý và tu, tu trong một cách dễ dãi, bất cứ ở nơi nào và giờ phút khắc nào. Đi, đứng, ngồi nằm của chúng ta sẽ đạt tới tu thiên tất cả.

Cho nên, cái giai đoạn đầu các bạn cố gắng thì tự nhiên những giai đoạn sau này tự nhiên, tự động nó đi tới không phải cần ông Tám nhắc và cần ông Tám chỉ. Bởi vì, ông Tám nói đây là chuyện ông Tám đã và đang làm thì các bạn sẽ tu để tiến tới đã và đang đạt của các bạn, cái đó là cái quan trọng. Cảm ơn các bạn.

Thầy: Tôi ngồi, tôi soi hồn thấy dục quá. Nhưng mà tại vì mình không chịu học cái bài đó. Mình cứ cho nó trong cái trí cho nó phát ra hết cái dục. Rồi bây giờ, mình không có phương tiện dục, mình phải lấy cái thiền giải cho cái dục nó hết thì mình nhờ cái pháp luân. Pháp luân mình làm thết rồi, mình được rồi, mình đạt tới cái dừng, giải được dục mà đạt được dừng, mình qua được một đợt nghĩa là có thể nói người đời không qua được nhưng mà vẫn qua được, thấy không? Còn cái sân của mình nó ra tới

độ, nó tính giết người đủ thứ hết, nhưng mà mình kèm cho nó cứ việc ở trong phạm vi đó, mảy phát biểu sao mảy phát biểu, rồi cho nó hết rồi, nó ý thức, nó hiểu được rồi, cái sự đó mà cái sân đó mà nó đưa tới tận cùng sân rồi là hữu ích cho muôn loài, nhờ cái sân mới có sự tiến hóa. Đó, nó hiểu được chơn lý nữa, mà nó kèm được là nó hiểu vừa học dừng mà vừa học sân thì trở lại từ bi, thấy không? Á! Không chịu vun bồi để đạt tới cái dừng và không chịu dẫm chân trong cái sân và trong lúc mình thiên đó thì làm sao nó biết từ bi là cái gì, thấy chưa? Phải ở trong đó mà ra.

Cho nên, mình tu ở đây nhiều người tu soi hồn, nó nghĩ tâm bậy tâm bạ cứ cho nó nghĩ, bởi vì cái đồng rác hời nào tới giờ mình rước vô, bây giờ mình phải cho nó ra, mà nó ra nó qua bên mình, rồi mình mới học lại, phải ôn lại những bài vở, rồi cho nó đi hết. Hết lý là cái gì? Tại sao ông Trời ông ngu, ông sanh tôi có cái tánh tham, sân, si, hỉ, nộ, ái, ố, dục. Mà ông cho tôi ăn ngũ iạ mà tôi không giữ được cái gì hết, tiêu hết. Ăn vô bao nhiêu rồi tiêu bao nhiêu, rồi chút nữa đòi ăn, nói tại sao không cho tôi ăn một lần rồi nghỉ luôn luôn đòi đòi. Đó, mình thấy nhiệm vụ sáng suốt của ông Trời đã giao phó cho mình trong cái định luật hóa hóa sanh sanh, thấy chưa? Trong định luật hóa hóa sanh sanh sanh rõ ràng. Từ cái tham, sân, si, hỉ, nộ, ái, ố, dục cũng là trong chơn lý giáo dục con người tiến hóa, phần hồn tiến hóa mà mình không hiểu. Rồi mình tu lần lần thanh tịnh té ra không có cái gì phải thắc mắc.

Cho nên, phá mê, phá chấp ở chỗ đó. Khi mà, các bạn giải hết những cái bản tánh đó là con người đâu còn mê chấp. Mình mê chấp là mình cầm giới. Mê chấp. Mình hết mê chấp không có cầm giới nhưng mà nó không có động. Người ta cầm giới nhưng mà người ta động, hai cái khác nhau. Mình ở trong động mình tìm cái tịnh, trong bóng tối tìm cho kỳ được cái ánh sáng là cái pháp Vô Vi này, trong bóng tối tìm cho kỳ được ánh sáng, trong cái động tìm cho kỳ được cái tịnh. Đó là nhờ cái pháp công phu.

Nhiều người công phu nói chu cha nó dần vật nó phá tôi quá, thầy kệ nó, mình cứ kèm phạm vi mảy bao nhiêu đó, mảy làm sao làm cho hết giờ tao thôi. Ngã lên, ngã xuống thầy kệ nó, cứ việc làm bao nhiêu đó thì chí là nó phải tiêu. Nó lung lay lúc lắc là bản tánh của nó thôi. Sự ngu muội của nó chưa được giải tỏa, mà giải tỏa được rồi thì nó thông suốt, thông suốt thì đâu có méo mó được, ngồi đâu ngay đó, có chút xíu đó.

Cho nên ,nhiều người nói chu cha tu bên ông Tám không có bùa, không có chú đồ gì hết, không có hỗ trợ, tu có ngày ma nó vật chết, mà chính nó là con ma nó không hay. Nó là ma. Nó vật nó và nó là Ngọc Hoàng. Nó cứu nó mà nó không biết, chỉ nó thôi hà. Nó cứu nó và nó giết nó mà nó không biết, nó không hay. À, thành ra nó tạo ra tai nạn là vậy. Chớ đằng này không có cái pháp gì, có gì nó tới ông Tám đánh cái phép, cái nó nhào. Cái vụ đó mất sự công bằng của tạo hóa. Luật định của tạo hóa đâu cho phép làm điều đó. Sự công bằng của con người đã cho một lần rồi: sự sáng suốt cứu và hạ lấy nó, do nó mà thôi. Thì bây giờ, mình có cái pháp để mở ra để cho nó tiến giải nó hòa đồng, nó sáng suốt, nó mình định, nó không động thì ta đặc pháp. Có bao nhiêu đó, nói thì dễ nhưng mà làm thì khó, nhưng mà phải làm. Mình đã nguyện vô tu mà mình không chịu làm, không chịu hành làm sao được.

Có nhiều người tới hỏi tôi, tôi chỉ làm pháp luân thôi. Bởi vì tôi thấy cái chỗ đó không thông thôi. Mà nó thông rồi nó không còn cái gì hết. A! Hỏi chứ ông tu sao ông không chỉ người ta thấp nhang lạy Phật. Tôi phải thấp nhang rõ ràng chứ tôi đâu có bỏ cái lệ xưa. Soi hồn là tập trung tất cả những nhiên liệu tôi thấp thành một ánh sáng đi lên. Rồi sao không lạy Phật, tôi làm pháp luân một chiều, một cái signe vậy, một cái vậy là lạy rồi, một cái vậy là lạy rồi đâu có phải chuyện chơi. Cái điển làm việc mà, cái điển làm đúng trong nghi lễ của Phật pháp nè. Nhưng mà người thường người ta không biết nói làm vậy vô phép với Phật, đâu có phải vô phép. Phật thương Phật mến, Phật thấy người này thật tâm tiến tới sự sáng suốt, được hỗ trợ nhiều. Mà không có thực tâm làm vậy làm sao có sự sáng suốt. Cũng có thấp nhang, cũng có đánh lễ, cũng có bàn thờ, có đủ thứ, không có thiếu cái gì hết, từ hữu vi đi tới vô vi, cơ tạng các bạn sẽ càng ngày càng sáng suốt, càng trật tự thêm. Chớ không bị kẹt nữa là đơn giản không hao phí thì giờ, không làm rộn ai hết và mình được sức khỏe. Trong lúc mình lao động, mình làm cái gì, đúc kết cho xã hội hữu ích thì mình nên làm, dấu điểm làm gì nữa. Trong định luật vay trả là mình phải trả để trước khi mình đi. Mình còn ham muốn giữ lại để làm gì, mình ở trong định luật vay trả rõ ràng. Dù mình không trả, một ngày kia Vô Vi buộc mình cũng phải trả.

Cho nên, tu Vô Vi nó phải trả hết, trả hết cho nó rảnh nợ và nó gặp nhiều. Nó có nghiệp thì nó phải đùng phải nghiệp để nó giải. Nó giải và nó trả, nó trả nghiệp luôn. Cho nên tới tập, tới tập đi lên trên còn bị tới tập nữa. Đó, các bạn chưa gặp ma quỷ phá mà. Các bạn chưa gặp thứ giữa lòng Trời phá, cái đó nó còn dữ nữa, thế gian ăn chung gì, thấy không? Những cái đó chúng ta người Vô Vi phải học trong cái bị, trí, dũng mới đạt tới cái đó. Không sợ! Cái thực chất của mình vô cùng tận là không sợ, ráng tu để tiến. Minh tu trong thực chất không là thật thà với Trời đất, không có xảo trá nữa, không có lạy lục làm cái chuyện bề ngoài nữa nhưng mà bên trong có. Minh công phu là mình thấp nhang, mình lạy rồi, mình đánh lễ rõ ràng, không có bỏ đâu. Cái hình thức bề ngoài, những người trần trước mắt gặp được thanh điền quỳ lạy đỡ cho mình thôi trong lúc mình không có thể giải nổi. Còn mình giải nổi cần gì phải làm điều đó, thấy không?

Cho nên, cái phương pháp này để cho các bạn tự tiến, tự tu, tự đạt, rồi mới thấy sự cao quý. Nhiều người thấy này, thấy kia, thấy nợ nói cho tôi nghe nhưng mà tôi nói bài học của bạn. Mà bạn nói cho tôi nghe tôi giải cho bạn thì bạn đứng đó thôi. Bài học đến để bạn giải đáp và bạn tìm hiểu. Khi mà bạn tìm hiểu được thì sự tri giác đó nó khác hẳn rồi. Được rồi, tôi thấy tôi thông minh hẳn rồi. Được rồi, tôi thấy tôi nhẹ nhàng. Khi mà tôi được rồi, tôi thấy tôi tìm tiền kiếp để làm gì? Tôi biết chuyện của tôi, tôi mới sung sướng và tôi cố gắng học tập để tiến hóa. Học tập trong cái vô thình vô sắc, nó mới trường sanh bất diệt. Còn hữu thình, hữu sắc là hữu hình hữu hoại, thấy không? Nhưng mà đời đạo chúng ta cũng phải học, không có cái đó làm sao có ngày nay nói vô vi. Mà không có vô vi làm sao có cái chuyện cái này, nó phải có. Song song, hai đường lối nó chuyển hóa hoài hoài. Cho nên, vô cùng tận là ở chỗ đó.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài gòn ngày 08/01/1978)

ĐỊNH HƯỚNG

Trong công việc gì, dù đời hay đạo, khi bắt tay vào làm thì mình phải có cái định hướng về điều đó, mình phải biết mục đích là gì ? Và làm thì hết sức nghiêm chỉnh hy vọng mới thành công.

Người có định hướng muốn tạo dựng một mái gia đình, có công danh sự nghiệp thì họ dốc công dốc chí học hành thi đậu khoa cử, rồi luồn lách kiếm công ăn việc làm tốt, có chức quyền, bổng lộc để hưởng vinh hoa phú quý.

Người hướng vào đạo cũng có một số đòi hỏi cần thiết để đáp ứng cho hợp với công việc tu hành như :

- Sự buông bỏ : bỏ bớt tánh hư tật xấu như tham sân mê chấp.
- Ý chí : có nghị lực hành đạo dù gặp cảnh ngộ gian khó vẫn giữ vững đạo pháp mà vượt qua.
- Sự sáng suốt : nên có một sự hiểu biết khá sâu sắc về những chuyện đang xảy ra, chuyện nào nên làm, cái nào nên bỏ để giải quyết cho nhẹ nhàng bớt, chớ ở trường lớp, kinh kệ hay sách vở không dạy điều này.

Nếu mình giữ gìn được các quy pháp trên thì nó sẽ giúp cho tâm hồn nhẹ nhàng và tránh khỏi một số ý định hay hành động vô bổ nào khác làm trì trệ sự tiến hoá của tâm linh, đồng thời giải bớt nghiệp chướng, tai nạn nhờ nhiếp tâm về một mối.

*Đường tu định hướng biết làm gì
Buông bỏ cho hồn nhẹ gánh đi
Xa cảnh đấu tranh đầy phức tạp
Hiếu đời ảo mộng khổ buồn chi.*

TG: TSP.

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 3 tháng 9 năm 1972

Phân hành duyên kiếp thân hành mạng
Tạo cảnh khổ đau sống ngõ ngang
Hồn vía phân ranh nan tái ngộ
Chơn tánh bất nhứt khó phân bàn

Phân ranh hồn, vía đôi dàng
Âm dương hai lối bàng quan thế tình
Cuốn lồi lồi cuốn thân hình
Chạy theo thế cảnh lập tình giả tâm
Càng ngày tự xét càng lầm
Âm thầm tự xét tự tầm sửa sai
Phê bình thiên hạ rất hay
Chính mình động loạn ngày ngày vẫn qua
Xét gần chẳng chịu xét xa
Của kho gắng giữ hồn ta đọa đầy
Bất minh chơn ý tứ thầy
Dựng xây chẳng có đêm ngày thở than
Tu thời chẳng tự xét bàn
Chỉ lo so sánh mở đàng đấu tranh
Miệng thời nói chuyện tu hành
Tâm thời nghĩ chuyện tranh giành thấp cao
Chung quy chẳng ngộ cảnh nào
Không cao không thấp ra vào bất minh
Lắm khi xét thấy bực mình
Chuyển theo pháp lý khai tình Phật Tiên
Tạm qua những nỗi ưu phiền
Tiến căn minh giải quy nguyên chơn tình.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên

ĐỊA NGỤC DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Chín

LẠI DẠO THÀNH THÁC OAN

Phật Sống Tế Công
Giảng ngày 19 tháng 8 nhuận năm Bính Thìn (1976)

Thơ

*Tuyên dương chân lý độ phàm phu
Chấn khởi cương thường hóa tục ngu
Vạn giáo quy tông triều thánh chúa
Nhân nhân học đạo niệm Nam Mô.*

Dịch

Nêu cao lẽ thực cứu người ngu
Nâng giắc mỗi giềng giúp họ tu
Muôn giáo quay về châu một đấng
Người người học đạo niệm Nam Mô.

Tế Phật: Lòng người trên thế giới chạy ulla theo cái học về khoa học, coi cái học về siêu hình huyền bí, về tinh thần tín ngưỡng là chuyện không tưởng. Họ không hiểu rằng vật chất sẽ tan biến, chỉ tinh thần mới vĩnh cửu mà thôi. Thiên đường hay địa ngục cũng đều do ý nghĩ của mình mà có hoặc không. Thiên đường không xa, ngoảnh đầu lại thấy ngay; địa ngục há gần, tu đạo ắt xa. Trong Thành Thác Oan thì lương vô cùng. Dương Sinh, bữa nay thầy trò mình sửa soạn đạo âm ty, tinh thần ráng phấn khởi, mau lên đài sen.

Dương Sinh: Thưa ân sư, con đã sửa soạn xong xuôi, xin thầy khởi hành.

Tế Phật: Đã tới.

Dương Sinh: Thưa chôn này giống như bữa trước đã đến thăm. Tại sao thầy không hạ đài sen phía ngoài Thành Thác Oan, vì chỉ cách có một bước đường?

Tế Phật: Phật cho bốn tướng sinh, trụ, hoại, diệt đều là không, nên cửa địa ngục cũng sẽ bị phá bởi tướng không, qua lại tự do, mấy lông không trở ngại. Bữa trước dẫn con tới lần đầu, hạ đài sen phía ngoài Thành Thác Oan, rồi đi bộ vào là vì bữa đó có nhiều thời giờ, còn bữa nay thời giờ eo hẹp, cho nên phải vào thẳng địa ngục. Mong người đời giác ngộ, tu đạo nếu như trừ khử được sắc tướng, tự nhiên không còn sự trói buộc của địa ngục, giống như thầy tự do lui tới.

Dương Sinh: Thưa, thầy vừa giảng về “*Thượng Thừa Đại Pháp*” con thành tâm thụ giáo. Phía trước Thành Quan cùng Tướng Quân đang đi tới.

Tế Phật: Mau mau đến vái chào.

Dương Sinh: Kính chào Thành Quan cùng Tướng Quân. Bữa trước quý vị đã tận tình chỉ giáo cho, lòng ghi nhớ mãi ơn này. Bữa nay, lại tới làm phiền, xin được chỉ giáo thêm.

Thành Quan: Không dám, mời Tể Phật cùng Dương Thiện Sinh theo chúng tôi vô thăm lại Thành Thác Oan, hầu tỏ rõ sự tình để còn tả vào sách mà khuyên giải người đời.

Dương Sinh: Chân thành cảm ơn. Bạch ân sư, mình cùng quý vị đó vào thăm.

Tể Phật: Con cùng Thành Quan và Tướng Quân vào trước đi. Ta còn bận chút việc riêng, tạm rời khỏi nơi đây.

Dương Sinh: Thưa, thầy đi như vậy, chút nữa ai đưa con về?

Tể Phật: Con chớ lo, tới giờ đương nhiên thầy về đón con.

Tướng Quân: Dương Thiện Sinh cứ yên tâm theo tôi.

Dương Sinh: Hai gian phòng có vách ngăn ở giữa, mỗi bên nhốt đầy thanh niên nam nữ, theo như tôi thấy, họ đầu bù tóc rối, vóc dáng tiều tụy. Xin hỏi Thành Quan vì lý do gì họ lại bị giam giữ ở đây?

Thành Quan: Những kẻ đó đều là thanh niên nam nữ, lúc còn ở dương gian vì yêu đương dang dở, lại thêm tính tình nông nổi, uống độc dược quyền sinh, sau khi chết đều bị giam giữ ở đây. Mong người đời chớ quá si mê, thất trí mà coi rẻ mạng sống, chẳng ích lợi gì. Nếu như không làm chim liền cánh thì làm sao có thể là cây liền cành được.

Dương Sinh: Còn trong nhà ngục kia tại sao lại toàn những kẻ cụt chân, cụt tay, bẻ óc, mình mẩy ướt đẫm máu tươi? Khóc than rên siết trông thật đáng thương.

Thành Quan: Những người đó đều chết vì tai nạn xe cộ ở dương gian, vì chưa tròn tuổi thọ nên cũng thuộc loại thác oan, nên hồn tới địa ngục bị tạm giam ở đây, cho đến khi đúng tuổi thọ thì giao lại cho vua âm phủ. Vua âm phủ sẽ chiếu theo luật âm dương vô tư mà xét xử công và tội.

Dương Sinh: Trong đó có thứ đạo lý ấy được sao? Bất hạnh chết vì tai nạn xe cộ, đã đáng thương lắm rồi, lại còn đem họ nhốt tù, khiến chẳng thể siêu sanh, tôi cho như vậy là vô nhân đạo.

Thành Quan: Nhà người biết một mà chẳng biết hai, đâu phải ai bị tai nạn xe cộ cũng vào đây. Có kẻ tuổi thọ đã tròn đầy, song nghiệp chướng còn trói buộc thân mà phải chịu cái họa oan nghiệt tai nạn xe cộ thì không phải vào đây. Sở dĩ người đời nhiều kẻ oán Trời, trách đất là tại sao lúc sống họ tu nhân tích đức mà lại bị chết ở dưới bánh xe? Đạo Trời quá bất công! Thử hỏi thầy Nhan Hồi là người hiền đức, lương thiện tại sao lại sớm thác? Thế Tôn Như Lai một lòng vì đạo tại sao không ngớt gặp tai nạn quý ma? Đâu phải tại Trời xanh không mắt, mà là số kiếp Trời định để rèn luyện tâm tính con người. Huống thân xác nhỏ nhoi tuy tiêu vong mà tinh thần bất diệt.

Dương sinh: Đã có ba kiếp thiện ác báo ứng quy định, tại sao lại còn chết oan, chẳng mâu thuẫn lắm sao? Vì vậy, nếu nói nhân quả người sẽ không tin nữa. Xin Thành Quan khai thị để giải trừ nghi hoặc.

Thành Quan: Ba kiếp nhân quả chỉ là một chặng ngắn mà thôi. Con người từ muôn kiếp vô thủy tới nay, không biết trải qua bao nhiêu đời, nhân quả tích tụ lại đếm không hết. Sở dĩ Phật nói ba kiếp nhân quả là chỉ để luận về nhân duyên trước và sau của con người, gồm kiếp trước, kiếp này và kiếp sau. Tiền kiếp không phải chỉ có một đời trước, mà là cái nhân của toàn bộ kể từ lúc bắt đầu có tính linh tới khi tích chứa lại. Người đời đều ngộ nhận kiếp này là kết quả của toàn bộ kiếp trước, do đó chưa thông lẽ đạo. Kiếp trước định bảy phần, còn kiếp này định ba phần, cho nên nói “*Mệnh nan cãi, vận khả di*” (Mệnh khó cãi, vận có thể dời).

Dương Sinh: À thì ra là thế. Một số người phạm chuyện gì cũng cho là nhân quả của kiếp trước, hoặc ngược lại tin là Trời cao sắp xếp, đó là tư tưởng tiêu cực, thực tế không đúng. Mấy căn nhà giam phía trước, tiếng kêu thê thảm không dứt, họ bị giam cầm như vậy là phạm phải tội gì?

Thành Quan: Đó là vong hồn những kẻ bị chết vì mưu sát hoặc giết lẫn nhau.

Dương Sinh: Cảnh này thật không nghĩ nổi, kẻ giết, người bị giết đều là nhân quả báo ứng, sự chết tới là lẽ đương nhiên, nhưng tại sao sau khi chết còn bị đày ở Thành Thác Oan này?

Thành Quan: Lý luận vậy cũng đúng. Có kẻ giết lẫn nhau vì nhân quả báo ứng, nhưng cũng có một số người kiếp này không tu nhân tích đức, nguyên nhân gây nên sự tương tranh, làm thương tổn lẽ Trời, đó là lý do của sự thác oan. Mong người đời hiểu rõ lẽ này. Không thể nói rằng ta giết kẻ đó vì kiếp trước kẻ đó còn thiếu nợ ta. Tục ngữ nói “*Oán khả giải, bất khả kết*” (Oán nên cởi, chẳng nên buộc). Nếu kẻ khác thiếu nợ mình mà không đòi, mình có được vô lượng công đức. Nếu như kẻ lòng không đầy ý niệm riêng tư, đối đãi thuận thảo với nhau, giống như Trời không che riêng ai, đất không chở mình ai, ắt địa ngục thành không có, nhân quả chẳng thành. Sở dĩ người đời hiểu rằng thân mình khó được, phải gắng tu tâm dưỡng tính. Nếu như tham hoa mà nói kiếp

trước hoa thiếu nợ ta, tới đâu cũng sẵn bề hoa đẹp thì đó không phải là cái “*nhân*” của kiếp trước báo ứng. Cái “*nhân*” của kiếp trước phải là vô tình mà gặp gỡ, còn như kẻ cố ý hành động bất lương là kiếp này tạo thêm “*nhân*” mới sẽ kết thành quả của kiếp sau.

Tướng Quân: Điều Thành Quan phát biểu, câu nào cũng là chân lý, người đời nên hiểu mà giác ngộ. Nếu như không tin cái lý này, người đời sẽ không tu đạo, nói thác là chỉ những kẻ có căn Tiên, cốt Phật mới có thể thành đạo. Hoặc nói kiếp này mình chỉ cầu có một tài sản ngàn muôn vạn hần sẽ chẳng cần phải làm việc thì đều là sai cả.

Tế Phật: Ta đã về tới. Điều Thành Quan và Tướng Quân vừa nói thực là chí lý, có thể phá tan được sự mê lầm của thế nhân. Hãy nhớ lại cái thuở ban đầu thiêng liêng vô thủy, từ cõi Trời, người người đều là Tiên Phật, nhưng vì rơi xuống cõi thế gian, bụi hồng làm mê muội, lu mờ chân tính, do đó không thể trở về nguồn cội. Tới nay được Trời ban đạo lớn, dạy dỗ mọi người tu đạo, đây là thời kỳ kết thúc nhân quả mà trở về chân không. Chúng sinh chẳng thể lại si mê, kẻ chịu tu có cái phận của Tiên Phật; kẻ không tu, rớt trở lại sáu ngã luân hồi như cũ. Tiên, Quỷ do người làm nên, số mệnh chẳng phải do Trời sắp xếp, thấy cảnh trong Thành Thác Oan, hẳn là đã thấu tỏ. Đã tới giờ, Dương Sinh chuẩn bị trở lại Thánh Hiền Đường. Đa tạ Thành Quan cùng Tướng Quân đã tận tình giúp đỡ việc hoàn thành cuốn sách qua sự chỉ dẫn rành rọt về thực trạng của Thành Thác Oan, cũng đã phá về mê tín.

Dương Sinh: Lễ đạo sâu như biển, nếu không được sự chỉ dạy của Thành Quan và ân sư, hẳn là người đời chẳng thể tỏ tường. Mong ân sư khai thị về chân lý nhiều hơn nữa để giáo hóa được người đời, để kẻ tu đạo có được đường hướng đứng đắn, nhận định mẫu mực, mới mong tránh được cảnh cho tới chết mà chân lý vẫn chưa được giác ngộ.

Tế Phật: Đó là trách nhiệm của ta, từ đây về sau sẽ tăng cường việc phát huy chân lý của đạo giáo. Thánh Hiền Đường được lệnh của Trời lo việc đó để phổ độ chúng sinh, hầu giúp thiên hạ chúng sinh quay về chính đạo mà thành chính quả. Mau sửa soạn trở lại Thánh Hiền Đường.

Dương Sinh: Xin vâng lệnh, con đã lên đài sen, mời thầy trở về.....

Tế Phật: Đã tới Thánh Hiền Đường, Dương Sinh xuống đài sen, hồn phách nhập thể xác.

LỜI ÔNG TÁM GIẢNG

Ta nghe qua tất cả nói địa ngục là mê tín, mờ ảo, cảnh không có, nhưng mà địa ngục đã đem lại cho chúng ta thấy rõ thực chất của mọi sự việc, sự thật của mọi sự việc, phải làm, phải chịu, phải sửa mới có tiến, thấy rõ ràng. Văn minh vô cùng, văn minh hơn những người đời tại thế gian, đồ thừa việc này, đồ thừa việc kia, đồ thừa việc nọ, không đi sát trong cái công việc. Cho nên ngày hôm nay chúng ta tu là phải thực hành chứ không dụng lý. Thực hành, làm tới đâu, tu tới đâu tiến tới đó và học tới đó, rất rõ ràng. Các bạn đã nghe hồi này giờ thì cái Thành Thác Oan, nó chết oan mới xuống đó, phải bắt xuống đó, xuống đó giam giữ rồi đúng kỳ, đúng hạn mới được tiên hóa đi lên, thấy rất rõ ràng mọi sự công chuyện. Rồi còn những người cũng bị chết oan vậy, nhưng mà ý chí người ta là giải thoát, cũng như các bạn tu Vô Vi mỗi đêm các bạn nghĩ chuyện đi về Trời, sửa tâm sửa tánh, hi sinh tất cả những tánh hư tật xấu quy không, trở về không, thì bị đựng cái thùng hay cái bom xuống cái thùng thì các bạn cũng trở về cái chỗ thanh nhẹ; thay vì chúng ta bị giam trong cái chỗ tăm tối, động loạn. Tại sao chúng ta bị giam trong chỗ tăm tối động loạn? Chúng ta còn uất ức, còn thương tiếc si mê thể xác, si mê chuyện đời mà không biết cái cảnh thanh nhẹ là đời đời của chúng ta đã nhiều kiếp. Biết được cái đó mà rủi có tai nạn nào xảy đến chúng ta cũng đi trong cái chỗ giải thoát. Cho nên cái ý chí vô cùng để cho các bạn có những ý niệm đó trong thực hành rồi kiểm soát mới thấy rằng cái tâm tánh từ trước kia tôi chưa tu tôi muốn làm câu thơ mà làm không được, bây giờ tôi tu tại sao tôi làm thì thơ dễ dãi mà làm thì thơ nào cũng về đạo là tại sao? Là tôi đã gom gọn rồi, gom gọn cái chơn thức của tôi sáng suốt, nó không có tri tri, không có sân si nữa thì lúc đó tôi hành văn nó dễ dãi mà không có khó khăn. Cũng một đề tài đó mà tôi làm hoài nó ra hoài. Vì nó là cái gì? Nó là thanh điển mà tôi tu rồi thanh tịnh, ngộ đại thanh tịnh thì một câu một chữ của tôi nó bằng một bài thơ tôi viết rồi, người ta nói cho một đồng, người ta thắc mắc một đồng, các bạn chỉ trả lời một chữ KHÔNG mà

thôi, là hết rồi. Với nụ cười và một chữ không, là hết rồi, mà khi các bạn ý thức được các bạn mới trả lời như đó và các bạn ở qua cái cảnh đó các bạn mới dám trả lời một câu như vậy, mà chưa đến các bạn trả lời không được, nói không ra, có chữ KHÔNG rất dễ mà nói không ra, cái gì kêu là KHÔNG mà mình không hiểu mà khi mình nói chữ KHÔNG, người ta hỏi tới đâu mình phải cắt nghĩa ra chữ KHÔNG. Sanh, trụ, hoại, diệt đều là KHÔNG. Trường đời là cái chỗ học hỏi, học nhẫn học hòa để tiến. Nghịch cảnh trong lúc tôi tu học, tôi bị gieo oan giáo họa này kia kia nọ... là nghịch cảnh để tôi có cơ hội về KHÔNG, chán đời qua đạo mới về KHÔNG. Nhiều người không biết mới thử một chút mà ngã nghiêng rồi, mà nói tôi quyết tâm tu. Tâm tôi lúc nào cũng nghĩ tới Thượng Đế mà tôi không chịu tu, mà nghĩ tới Thượng Đế, mà Thượng Đế hạn hẹp còn Thượng Đế lớn rộng Đại Từ Bi nó không biết nghĩ, thì cái tâm của nó không bao giờ mở, tâm nó ở trong cái xó kẹt và không phát triển được, đi tới chỗ tự sát, tự giam lấy mình. Cho nên địa ngục là chứng minh con người tự giam. Tôi làm bậy thì tôi phải xuống cái chỗ đó chứ tôi không thể làm gì hơn được hết, mà tôi biết xây dựng cho tôi nhẹ, thì tôi sẽ chết tôi sẽ đi tới cái chỗ nhẹ phải không? Người ta đi về chánh nghĩa, cứu nước cứu dân, anh hùng, không cần biết tới thể xác ta là gì? Là ta quy không, ta nhẹ. Rồi các bạn tu ở đây tại sao tôi cứ nhắc các bạn phải quy KHÔNG để chi? Để đi tiến vạn linh trong cái tiểu thiên địa này và nó liên hệ với tam giới càn khôn vũ trụ. Các bạn đem cái thanh điển đó để dẫn giải những cái phần sơ căn đang đi xuống mà gặp bạn thì họ cũng sẽ đi lên. Làm đại sự chứ đâu có phải làm tiểu sự đâu; chứ đừng có chán nản giữa đường. Từ nay về sau những người tu Vô Vi đều bị thử thách hết... cấp tốc... vì Thượng Đế đã lưu ý rồi. Càng thương nó thì càng độ nó và càng cho nó về sớm để cho nó học nhiều hơn, ngắn hơn, đụng chạm nhiều hơn để có cơ hội thức tâm. Còn những phần nào mà bị sàng sảy không chịu nổi thì thôi, khóa sổ luôn. Cho nên hôm nay tôi đến đây, tôi đọc cái Địa Ngục Du Ký này để nhắc các bạn một lần nữa. Các bạn đã có Địa Ngục Du Ký trong nhà, trong tay, nhưng mà chưa có cận kề được, chơn lý rõ ràng dẫn tiến tâm thức để các bạn thức tâm càng sớm hi sinh tánh hư tật xấu, dẹp bỏ tự ái ngu muội đó mà trở về với sự thanh thản nhàn hạ sẵn có của bạn chứ không phải xin của ai, đừng có mê tín xin nữa, cầu xin nữa mà không đi là còn bị tội nặng nữa. Thực hành để đi tới nó mới sớm giác được.

(còn tiếp)

